

Міжзоряно, високо —
ні Дніпром, ні багаттям не спиниш! —
пронизливо й тонко
гуси крізь мене
летять в давнину —
як стріла степова
крізь мурзатий закінчений горщик,
в якому вкипав —
на костях, може, наших —
деревій,
звіробій,
материнка,
безсмертник,
чебрець
мого молодого, як трави, народу.

Сухою, мов полум'я, глиною
віє із круч подніпровських.
Зіницям, як небу вечірньому,
просто і просторо мріяти,
наче ожинові крила
здійсняться в світі
колись самотужки —
за майбутніми кресленнями
безіменного скіфа.

Дніпро щось мовчить
коло правого вуха
крізь Канівське море.
Лівій долоні,
яка проти серця,
щиро і широко мріється,
ніби дірчастий оцей черепок
Здійсниться колись археологам
правічним рубчатим горщиком,
в яким як уміли, так і кипіли —
на костях, може, наших —
деревій,
звіробій,
материнка,

безсмертник,
чебрець
мого молодого, як трави, народу.

Закінченим горщиком,
не під серце,
попід горло пробитим:
щоб не забув нічого,
але й трудно було сказати...

Міжзоряно, високо —
ні Дніпром, ні багаттям не спиниш!
пронизливо й тонко
гуси осінні крізь мене несуть
від родоньку вісті...

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.